

לחיות במנזר

הנזירים הצעירים לומדים במשך
שעות ארוכות

מנזר ליקיר. בדרך־כלל המנזרים
ומצאים באזורים מבודדים

לא קל להיות נזיר. במיוחד כשאתה ילד.
צריך להסתפק במועט, להקדיש שעות
ארוכות בכל יום לתפילה וללימודים.
להשתתף בתורנויות ניקיון ובישול. אבל
למרות המשמעת הנוקשה, יש רגעים
רבים של צחוקים והשתובבויות

כתב וצילם: יוחם יעקבסון

לנו מובן מאלינו שמקומו של הילד בבית הוריו,
לפחות עד שיוכל לדאוג לצרכים של עצמו. אבל
לא בכל מקום בעולם סבורים כך. בלאדק
שבצפון הודו, למשל, הייעוד הנחשב ביותר
לבנים הוא להפוך לנזירים, מה שאומר שבגיל
צעיר מאוד הם עוזבים את בית המשפחה ועוברים לגור
במקום שנקרא מנזר.

מה זה, בעצם, נזיר? נזיר הוא אדם שמקדיש את חייו לאלוהיו,
ולשם כך הוא חי בצניעות ובפשטות ועוסק בלימודי דת.
הוא אינו מקים משפחה (כלומר, אינו מתחתן או מוליד
ילדים), אין לו רכוש פרטי, ולרוב הוא חי בנפרד מהחברה.
במקומות רבים נזירים מתאגדים יחדיו כדי להקל על מחיתם
וכדי ללמוד זה מזה. מקום המגורים המשותף, הנמצא לרוב
באזור מבודד, הרחק ממקום יישוב, נקרא מנזר.
סטנזין היה בן שש כשהגיע למנזר ליקיר, הנקרא כך על־שם

הכפר שמתחתיו. מחלון חדרו הקטנטן נשקף נוף של צוקים ופסגות מושלגות. כמו שאר הילדים המיועדים להיות נזירים, גם סטנזין נבחן על-ידי הנזירים הבוגרים כדי לראות אם הוא מתאים לחיי הנזירות.

כשהצטרף למנזר, פשט סטנזין את הבגדים הרגילים והחליף אותם בלבוש הנזירים - גלימה בצבע אדום-כהה. מעתה הוא יהיה תחת אחריותו של נזיר בוגר, שיחנוך אותו.

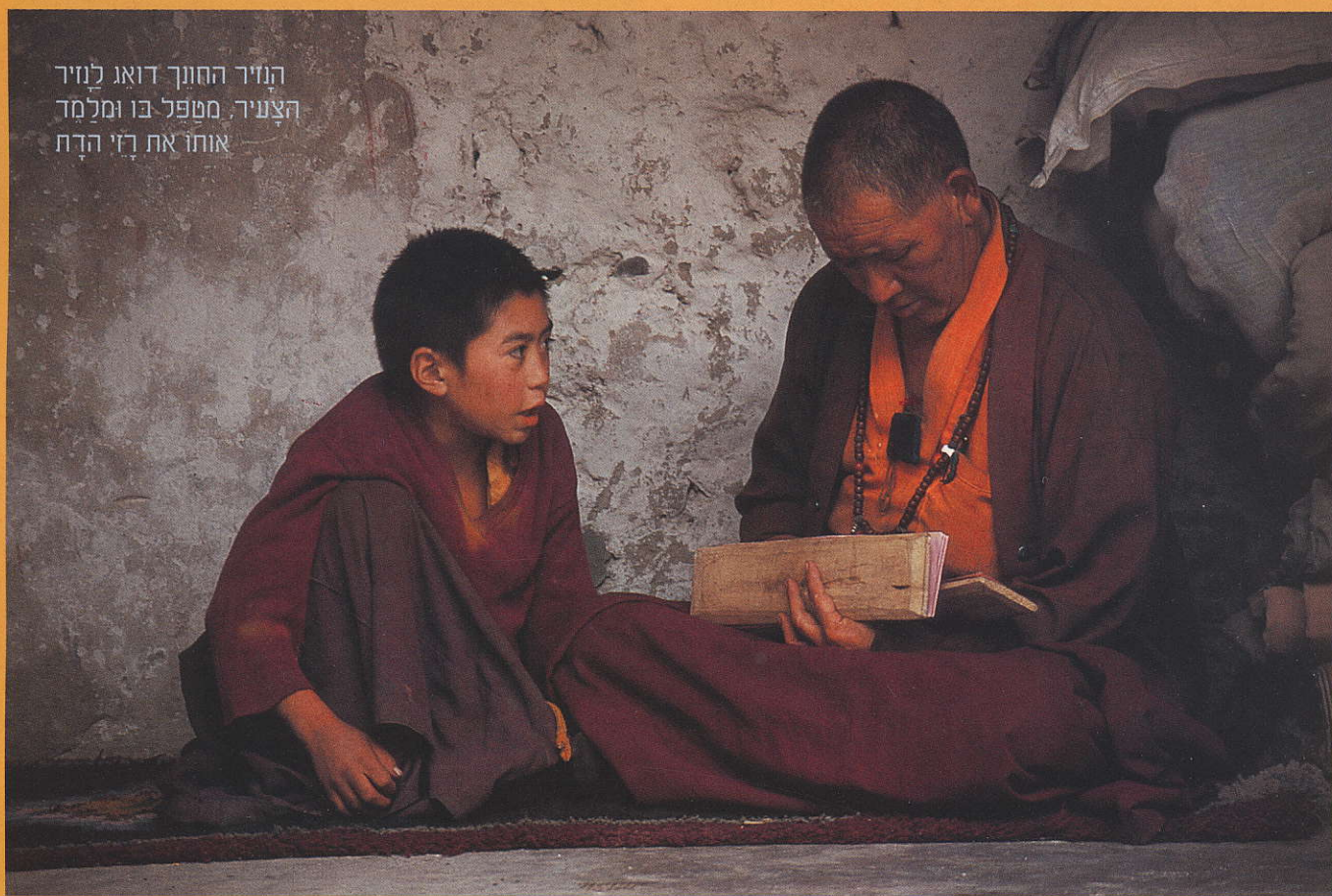
הנזיר-הילד והחונך שלו לומדים לאהוב זה את זה. במידה מסוימת יש לחונך אחריות של הורה: הוא דואג לנזיר הצעיר, מטפל בו, ומלמד אותו את רזי הדת ואת שאר הדברים שנזיר צריך להכיר. רק לעתים נדירות הנזירים הצעירים מבקרים בבית הוריהם, אבל בני המשפחה מורשים לבוא לביקורים

למרות גילם הצעיר, הנזירים הילדים צריכים ללמוד במשך שעות ארוכות, מה שלא פוטר אותם מהשתתפות בתורנויות הניקיון והבישול.

סטנזין מאזין לשיעורים רבים, מתפלל כמה פעמים ביום, לומד ספרים שלמים בעל-פה ומתרגל הרבה מדיטציה: ישיבה ברגלים משופלות, מבלי לזוז, כשהעיניים עצומות וכל המחשבות מתרכזות בדבר אחד. למשל - הנשימה (האזיר שאותו אנחנו שואפים ונושפים דרך הנחיריים) או דמות של איל מסוים.

בשל המשמעת הקשה, המבקר במנזר עלול לטעות ולחשוב שהילדים הנזירים הם מסכנים. אבל כשמכירים את חיייהם מקרוב, מגלים שאין זה כך - החיים שלהם פשוט שונים משלנו.

הנזיר החונך דואג לנזיר הצעיר. מטפל בו ומלמד אותו את רזי הדת

במנזר לעתים קרובות.

סדר-היום במנזר ארוך מאוד וכפוף למערכת-שעות נוקשה. לרוב סטנזין קם לפני הזריחה, כדי להתכונן לתפילת הבוקר. אחרי התפילה הוא יושב עם שאר הנזירים לארוחת-בוקר בחדר-האוכל המשותף. אחר-כך הוא לומד או עוסק בעבודות המנזר השונות עד הערב, עם הפסקה לארוחת-צהריים.

הנזירים הבוגרים דואגים מאוד לצעירים הנמצאים תחת אחריותם. חשוב להם שהילדים יהיו מרוצים ושהלימוד יעשה מתוך שמחה, ולכן הם עושים הכל כדי לעניין את תלמידיהם, אפילו משלבים בדיחות ומשחקים בתוכנית הלימודים.

בניגוד למה שנדמה, הילדים במנזר אינם שקטים ורציניים כל הזמן. אפשר לראות אותם בחדר-התפילה, משתובבים זה

עם זה בחשאי, כְּדִי שֶׁהַנְּזִירִים הַמְּבוֹגְרִים, הַעֲסוּקִים בְּתַפִּילָה, לא יִשְׁמְעוּ אוֹתָם. אֲבָל גַּם אִם הַנְּזִירִים שָׁמִים לֵב לְנַעֲשֶׂה, הֵם מַעֲמִידִים פָּנִים כְּאִילוֹ לֹא רָאוּ דָבָר. הֵם מַעֲרִים לִילָדִים רַק לַעֲתִים רַחוּקוֹת, וְגַם אִז - כְּמַעֲט אֶף פְּעַם לֹא בְּכַעַס.

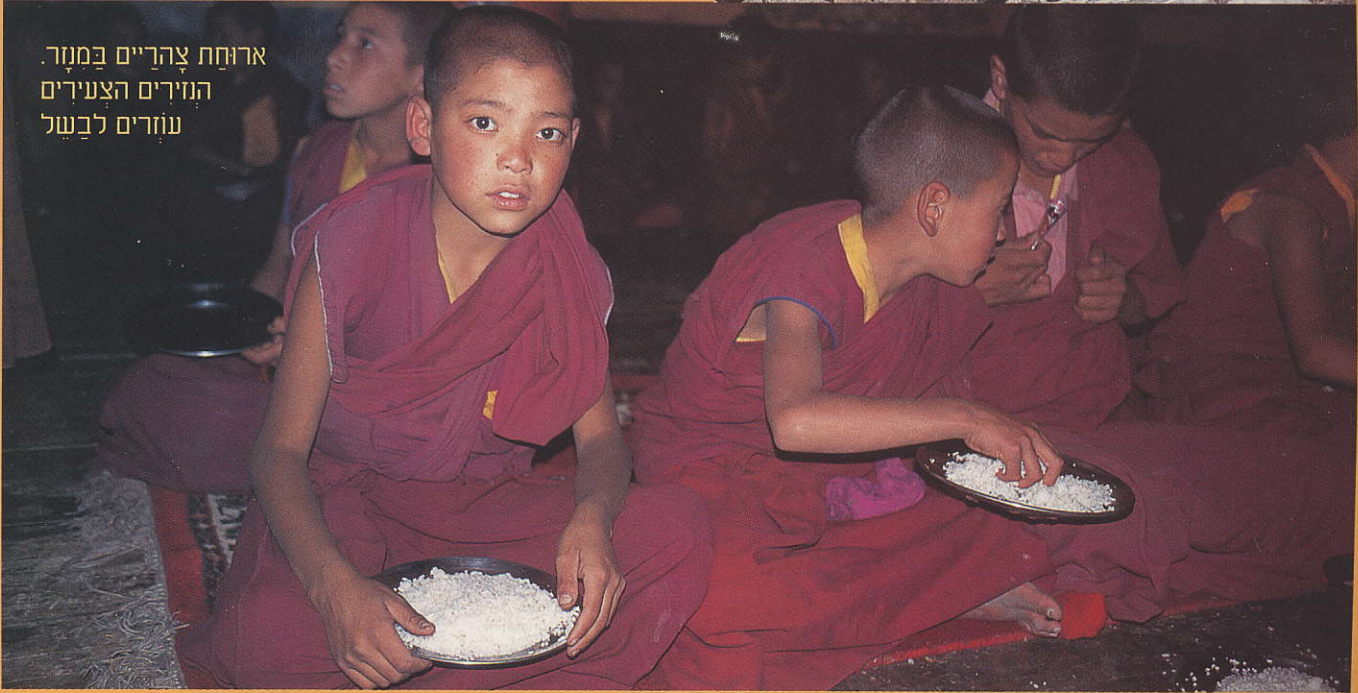
לְכַבוֹד אֶחָד הַטְּקָסִים הַדְּתִיִּים שֶׁנַּעֲרָכוּ בְּמִנְזָר לִיקוּר, נֶאֱסָפוּ נְזִירִים מִכָּל מִנְזָרֵי הָאָזוֹר, וְסִטְנִזִּין הַקָּטָן נִבְחַר לְהִיטוֹת אַחֲרָיו עַל חִלּוּקַת הַתֶּה. הַסִּתְכַּלְתִּי, מְלֵא הַתַּפְּעֻלוֹת, כִּיצַד הוּא נוֹשֵׂא דְלִי כִּבֵּד מְלֵא בֵּיתָה מִבְּלִי לְשִׁפּוֹךְ אִפִּילוֹ טִיפָה אַחַת. בְּזָכוֹת הַיּוֹתוֹ תִּלְמִיד מִצְטַנֵּן, סִטְנִזִּין נִבְחַר גַּם לְתוֹפֵף בְּתֵהֲלוּכָה שֶׁנַּעֲרָכָה בְּהַמְשָׁךְ הַיּוֹם. וְכֵן הוּא צָעֵד, גָּאָה וּמֵאוֹשֵׁר, כְּשֶׁחִוֵּךְ גְּדוֹל מֵאִיר אֶת פְּנֵיו וְהוּא אוֹחֵז בְּתוֹף הַגְּדוֹל.

בְּאֶחָד מִבִּיקוּרֵי בְּמִנְזָר רָאִיתִי בְּחָצֵר יֶלֶד קָטָן, בֶּן גִּילוֹ שֶׁל סִטְנִזִּין, רָכוֹן עַל סֵפֶר תַּפִּילָה. מֵהַאֹפֶן שָׁבוּ חוֹר וְקָרָא בְּקוֹל אֶת הַפְּתוּבֵי הַבְּנֵי שֶׁהוּא לּוֹמֵד אֶת הַסֵּפֶר בְּעַל-פִּיהַ. הַתִּישְׁבְּתִי בְּמַרְחָק מִסוּיָם מִמֶּנּוּ וְהַסִּתְכַּלְתִּי בּוֹ, מִבְּלִי שֶׁיִּבְחִין בִּי.

כְּעִבּוֹר זִמְרָמָה הַתְּקַרְבַּת הַמּוֹרָה, בְּלוֹיֹת תִּלְמִיד מִבּוֹגֵר יוֹתֵר. הַמּוֹרָה נֹטֵל אֶת הַסֵּפֶר וְדָרַשׁ מֵהַיֶּלֶד לְדַקְלָם אֶת שְׁלֹמֹד. לְמִשְׁמַע הַגְּמוּגוֹם הַנְּבוֹךְ שֶׁל הַיֶּלֶד וּלְמִרְאָה הַזְּעוּזָה עַל פְּנֵיו שֶׁל הַמּוֹרָה, הַבְּנֵי שֶׁהַתִּלְמִיד לֹא עָשָׂה אֶת הַמוֹטֵל עֲלָיו כְּהִלְכָה.

לְפַתַּע שְׁמַתִּי לֵב שֶׁהַתִּלְמִיד הַמְּבוֹגֵר יוֹתֵר, שֶׁהִגִּיעַ עִם הַמּוֹרָה, מִנְּסָה לְלַחוֹשׁ בְּסִתֵּר לְחִבְרוֹ הַצָּעִיר אֶת הַמְּלִים הַנְּכוֹנוֹת. חֵיכֶכְתִּי לְעֲצָמִי - נִרְאָה שֶׁאִפִּילוֹ נְזִירִים מַעֲתִיקִים בְּמִבְחָנִים...

סִטְנִזִּין וְהַתּוֹף. לְמִרוֹת הַקְּשָׁיִים.
יֵשׁ גַּם הַרְבֵּה רְגָעִים שֶׁל שְׂמֵחָה

אֲרוּחַת צְהָרִים בְּמִנְזָר.
הַנְּזִירִים הַצָּעִירִים
עוֹזְרִים לְכַבֵּשׁ